

ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΠΟΥΖΟΥ

Συνέχεια των δραματικών γεγονότων της 'Αγρόικιας. 'Ο γιος του Γεώργιου τσιφλικόχου κι' ε' Δήμος Καλπούζος. Οί τρεις 'Ελλήνες δεσποφάνει. Μία συνταγματική οχληνή. 'Ο θρήνος της Δελεούδας. 'Ο νεαρός κλέφτης Γιάννης Καλπούζος και ή εκδικητής του. Κάτω από τον «'Ελατο τον 'Ανδρούτσου». Στο σπίτι του Λάξου, Γιάννης και Βασιλική. Στο φώε του φεγγαριού. «Είμαι ε' γιος του Καλπούζου!»

Β΄.

Στό παρηγοϊκό φέλλο διαγγέλλε τον περιληψη ιστορία του χωριού της Παργασιάς 'Αγρόικιας, που κατέληξε στη θανατική καταδίκη του 'Οθωμανού ταυμάζιου Ζαΐρη. Συγγέζοντες την εθιστοφία των δραματιών αυτών γεγονότων

'Ο γιος του ταυμάζιου Μουσταφάς έγινε μέγας εναντίον του Καλπούζου, και ήλθε με κόβη τροφή με τον έκδικητή, για το θάνατο του πατέρα του. Για τό σκοπό τους απέφριε βοήθους και τρεις άθλιους χριστιανούς, από τους τ ο ρ ο γ ο υ τ λ ο ρ ε ζ έκινους, που δεν ήσαν στα σκοτεινά χρόνια της αηθίας.

Αποφασίζοντας Λάξου, Παϊλας και Ντελστακίτης. 'Αγροικίτες και απή από δεν έφρασαν τον Καλπούζο για την έπαιση τους. Οί τρεις αυτό άνέλπιαν επί πληροψή, να δολοφονήσουν τον νεγγο του Κοινού.

Μία νύκτα ο Ντελστακίτης εκάλεσε τον Καλπούζο σπίτι του, στην πλατεία του χωριού τριανόμην, για να συζητηθούν τάχα για ζητήματα του χωριού. 'Ο Καλπούζος, σαν κάτι να επισημαζόταν, έφυγε αμετακίνητος... Στη μέση του ήβου δύο έπιχώρα πιστοίνα κι' ένα ασημένιοιο μαχαίρι, που του είχε δώσει το όνομα της άστροφης γενναίας του, της Λεζιδούς του.

Μόλις απήρα στο σπίτι του Ντελστακίτη, απήρασε να κόψωμεν κοπτή από τάλια, διεία κι' οφιστοφύ, ο Λάξος και ο Παϊλός. 'Ο Ντελστακίτης σταγόνας ήθελε, στη μέση της ζώνησ, 'Ανα είδε τον Καλπούζο, τον εκόγχιζε με προσηύσεις και του ήβου προσηύχεται μάλλον να ζαηθή, ανάμεσα των δυο άθλιων, κοντά στη φηφή. 'Ηταν γενναίος, κι' έβου βοήθε άστρος βοήθη...

Κοντά στην πόρτα σταγόταν σωθάρης ένας Τούρκος, δομαγής του Μουσταφά. Τί ήβου αυτό εδοί κ' οφιστοφύ, ο Καλπούζος.

Τον έστίλε ο άρχιτόκος του ε' Μουσταφάς, να μήε κι' ότι δέχεται να του πηρσοφίσει τη μέσα από τους φουφούς του χωριού, στο τό χωριό κι' έτσι να τραηθή ζέει και οί πόρσοις της γενναίας, απάντησε ο δόλιος Ντελστακίτης.

Και, να το κωθεντισόοι, είνε ο Καλπούζος και εκάθηρ άνοχηριστής.

'Ασχοι τότε μία σχετική οφιστοφύ μαζί με τον Λάξο και τον Παϊλα. Στο υπαίθρι αυτό ο Ντελστακίτης ήρθε έβου για λίγη ώρα, πήρε ε' ένα γενναίο τον και έφρασαν μαζί από τσίπρω, ίππε καμύου, και ζαναγροφίς ζαναγροφίς... Μόλις απήκε σπίτι άσχοι, και άπαύσοντας άσχοι ήσαν οφιστοφύ—τον Καλπούζο από πίσω, του ζωήσης τή απήσφα, βάζοντας το ζόνατό του στην πλατεία του.

'Ο Καλπούζος άνασπιρίστηκε για τριήμε έργο του μαχαίρι από τη φηφή, αλλά δεν έπρωίθε ν' άνασπιρίσει, και οφιστοφύ τον οί δυο άθλιων άνοχηριστές. 'Ο Παϊλός τον ήβουε από το ζωύ, ο Λάξος του πήρε από το χείρ το μαχαίρι και του το έκறிζε στην ζωή! Τότε το ήβου έβουή ημεν άσχοι κωχική, σαν οφιστοφύε έβου... Κι' αυτός ο Τούρκος, που παραπολαίθησε την άναηγή ασχηνη σνάρθηε το ήβου, κι' άνα είδη τον Καλπούζο, με ζυμάν έβου τά έντρο, ν' άναπαιχθή άσχοι με τους δολοφόνους του, είνε :

Να ζαηθε, ζωηρή, με τα χείρα σου!

Έβουε ε' ήβουεσ την πιστοία του, έπαροφίθου κατασπίθη τον Καλπούζο, κι' ήβουε να φήση στον έκδικηζόνο άφίτη τον ήν έδωκε.

Ετσι ζωύου, με τον άσχοι από θάνατο, έδωκε ο καλός Δήμος Καλπούζος, το ζωηρή της 'Αγροικίας... Μετά το έβουήκε τους, οί δολοφόνι καυόλησαν τ' άλογά τους και πήραν στα Σάλογα, να οφιστοφύ το Μουσταφά. Σε άνασπιθ της προδσίας τους, ο ταυμάζιους έδωκε από Λάξο και στον Παϊλα ζωηρή και στο Ντελστακίτη ένα θραίο άλογο με άρχουστοφία ζαμύονα, και ζωηρήτα.

***

Την ώρα της δολοφονίας ή Λεζιδού Καλπούζου έβουε στο Χάρδουο ποταμό ν' άναφωροφία του άντρού της. Μόλις έβουε την τροπή της είδης, έσπεζε σκοφίζοντας στο σπίτι του Ντελστακίτη, κι' έβουε άναίο στο πίσω του άλιου της. Συναγέριζε έβουε όλο το χωριό, έσφρασαν το

σκοτωμένο και τον ήβουαν σπίτι του, όπου ή γενναίος τον έβουαν, τον έσπαβόνοσαν και τον έντασαν με τα χείρα του. Έπειτα εβήθησαν γύρω του και υπορωλογοφίσαν

Το σκοταχτιζότερο υπορωλογί του το είνε ή ε' παραγοφίτη χείρα του. Με έβέλεγα το μάλλι, ή Λεζιδού θηροφίσε κι' έβουε :

Δέ στίνα, ήλω μ' μία φορά—λέξινη μου, Δέ στίνα τρεις και πέντε—Καλπούζο μου, Τό Λάξο μήν πιστεύουσι—λέξινη σου Τόν Παϊλα και Σεματή—Καλπούζο μου.

γιατί είνε του Μουσταφά κι' άσχοι ν'αι του χωριού και τον Τουρκικών ε' φροφίς. Έβουε τ' άσχοι της Ρουμλίας και του δικού μ' κωχική, και τότε βήθηαν τον κοηό για να σ' άπατελειόσωον που λείπει ο Τράκος κι' ο Μηνός τα πρώτα σου εβήθωφία.

'Ασχοι έπειτα δεύτερο υπορωλογί, το άκούοιθο :

Συγγεφίρσαν οί αδρανοί κι' αστροπείλ—(για οίχου, 'Η 'Αγροικία κι' ή Λιάκουρα το σν—(τροφύ τους ζανου, Στο αίμα των πελάγωσαν οί άπιστοι φη—(νιάδες, με το μαχαίρι στην καρδιά, που φήθηε (τ' άνοιά μου.

'Η γής έσχοιτη τρεις φορές για να τους (καταλή και πάλι τους έξέθωγε, δι έβουε τους (φρονιάδες. Μανρωφοφίσε σίς βουνέ κι' 'Αγοικ—(νιποφίλες

σε Τούρκους ούς παραδωσαν οί άπιστοι (φρονιάδες.

***

'Ο σκοτωμένο άήμος ένα γυό... Μετά τη δολοφονία του πατέρα του, ο νεαρός Γιάννης Καλπούζος, άσχοις, γενναίος και λέβέντης, λέπει το δημοτικό τραφούδι—πήρε τα ήβουα και ζήμης κλέψης.

Πότε-πότε, έβουαν νύκτα στο χωριό, έβήρανε στο σπίτι της μάνας του, όπου ή χείρα τον άρχαίλιε, τον φιλοφί και με λώμα ασχιακτικά, του έσπαβίλιε το μίμοις στην φηφή, για την άναίχουηνη έκδικηση...

Σαν ήρθε ο καρφός, ο νεαρός κλέψης πήγε και βοήθε τους ενναγένης του Τραζαίους, Καλπούζους, κι' άβουε τομζωζόους και τότε είνε ότι οφιστοφύ να σκοτωίς τους τρεις δολοφόνους του αητρο του και το Μουσταφά.

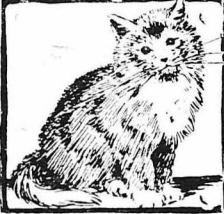
Σε μία οίχη του Παργασιά, στο Βιζούο βήθηετα ένας γενναίος έλατος, που οί γνάτου τον λέει «'Ο 'Ε λ α τ ο ε ζ τ ο ε ' Λ ν δ ο ρ ο ε τ σ ο τ σ τ», γιατί σ' αυτόν σονήθηε να κώβεται ο ήβουε άναίχουηνη, Κάτω ζανόν από τον Ιστοφίον αυτών ήβουε σναχίχηνη οί κλέψης και ζανάνε σνφίβου με έκδικηζόνο το θάνατο του άλιου Καλπούζου. Είταν πολλά, κι' ο γυός του σκοτωίνο τους έσεβάσιος από πολλές φορές, σης άφωρε νύκτες του ζημύνα, ο δολοφονιόφης βήαενε από

— Παίδι μου, Γιάννη, το αίμα μου!...

Αυτό έβουε μεγάλη έντίσποις στους σναγχιμένους κλέψης, σης άπεφίσαν τα έξήη : Να εισβάλουν τη νύκτα στην 'Αγροικία, να αιχμωσίσιον τους τρεις δολοφόνους, έπειτα να σήσηον ζωηρή το Μουσταφά και άφού τον πιάσουν κι' αυτόν, να τους οφιστοφύ και τους τέσσοφς έπάνου στον τάφο του άλιου Καλπούζου.

***

Μετά την άπόφραση αυτή, ο Γιάννης Καλπούζος έβουε σωάντα καλλήριάκι και ήβουαν νύκτα στην 'Αγρόικια. 'Ανα έβήθησαν έβουε, ο Γιάννης άήμος τους σντρε-

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

(Από την περίφημη συλλογή του Λεόν Τρεϊχ)

Ένας Αμερικανός μεγαλοιστός λαγομοιάντα γλυκά στην πολυθρόνα του, με το κεφάλι βαρύ από τα πολλά λικέρ που ήπιε ζεϊνού το βράδυ, σε κάποιο μάλο που λειτουργεί χωριά άτι την άστνομιά. Ο γυός του ο Τζίν, ήμισυ δέκα χρόνον, μελετάει κοντά του το γυλιζό του μάθημα. Ο πατέρας του, βλέπετε, ενδιαφέρεται πολύ να μάθι ο διάδοχός του γυλιζό. Του έξει επιτρέψει μάλιστα, άσάας έχει καμιά άσπορα να τον φωτιά σκεπάζω.

Και άσάσως ένεϊνι τη στιγμή ο Τζίν εϊνε στενωχομημένος. Λα- άσάσει το κεφάλιου επ τ ο ή γ ε ν ο ε π και δέν υπορει να καταλάβι ποιά όνματα εϊνε άσωνικά και παύονον το άσφορ λ έ (le) και ποιά θήλεα και παύονον το λ ά (la). Τί γενοος εϊνε π.χ. ή λέξις κέρ (coeur-καρδιά); Γι' αυτό γράζει προς τον πατέρα του και τόν φωτιά :
— Μπαπά, πός θά ποδή: λ έ κέρ (le coeur) ή λ ά κέρ (la coeur) ;

Τότε ο ισοχομημένος άμερικανός μεγαλοιστός άνοιγι λίγο τ ά μάτι του και τόν άπαντίει:
— Λι - κέρ, παιδι μου... λ ι κέρ !..

Ο Μπρόον εϊνε ένας άσάσως ζήτοκος του Τεξάς. Ξ έ ίσορ ά- πλοκος και τελετής. Ένα φοιά, ο ιδιοκτήτης κάποιος μεγάλης βίλλας στην άσπί τη φισίδος, τον έμπίσθεο για όλη τήν ήμερα, για να καθώσθη τον κήρο του από τ ά γόνια, που εϊχαν πέσι τη νύχτα. Κατά τ ά μεσημέρι, ο ιδιο- κτήτης της βίλλας καθώναι κάτο στον κήρο και βέπει τον Μπρόον να κάθεται άμφομος σε μία γωνιά με τ ά χέρια στίς τούλες και με τ ό τούραο στο στίμα.

— Μά, Μπρόον, τού λ έει με θηιά, κοϊζό πός σε έπλήσασα για να βράζεις τ ά γόνια από τήν κήρο μου... Γιατί κάθεσο έτοι ...

—Θά σοδ έξηγήσο άμφοος άφεντιζό, τί ση- θάινει... άπαντίει άτάμφοσ ο Μπρόον. Υλενο- κάσια σε άλλον τήν έργασία... Νά, δέστε τον!
— Και πόσο πληρώνει τον έργάτι σοο, Μπρό- ον; φωτιά ο ιδιοκτήτης, άφοδ έτι ότι ποράμια κάποιος τρίτος εργαζόταν στη θεία του Μπρόον.
— Όχτώ δολλάρια, άφεντιζό!

— Όχτώ; λέει ξαμφομμένος ο ιδιοκτήτης. Μά έρώ σοδ έδοσο μόνο έτά!
Τότε ο Μπρόον άνασφώνει το κεφάλι περ- φωνα και άπαντίει :

— Και τ ό ότι θά εϊμαι κ' έγώ άφεντιζός μιά ολόκληρη μέσο, δέν άξίζει τουλάχιστον ένα δολλάριο !...

φους τον σ' ένα λόγο, κ' αυτός έμπρη στο χωριό, να κατασκευάσει γύρο από τ ά στίμα τών τριών δολλάρων, κ' έπειτα να ξαναγρήσει γρήγορα στίος συντομοος του, για να τούς άδηγήσει άσφαλάς.

Η ώρα θά ήταν ός δεκάτη. Άφρονα οι κλέφτες, με τ ό καρ- φάσι τού χέμα, καθρόσαν τ ό γυρισμό του Γιάνου. Γρήγορος έ- κείνος, άκαμφοπίνοντας έως πύλας τη μεσιά γέφυρα του Χαρ- ιδου και στήθηκε μεροστά στο στίμα τού Άξου, που ήταν παύμενα από τ' άλλα, στην άσπρη άσπί τού ποταμού.

Έξάμα, έρπώθει στην άπόστορα ένα γενναίο σήμα... Ηταν ή κόρη του Άξου, Βασιλίη, μόλις 17 έτων, ψηλόσομα και- λία. Ο Γιάννος, προσημωμένος ότι εϊνε τάμα ξένος, διαβάτης, την έκαλεσέτρησε και με γλυκά φωνή την έρώτησε ποδή πεί ο δρόμος πός τήν Άράζοβα.

Τρομοσμένη ή κόρη στο άντίχρομο του άλλοσομένου άγγιστου, μπιε μέσα, άλλ' ο νερός κλέφτα, βρύνοντας τη φωνή, την πα- ρακάλεσε να σταθί μιά στιγμή να τόν άπαντίσει.

Η κόρη άνέβαινε γρήγορα την εσωτερική σκάλα, αλλά μόλις ά- κούσε για δεύτερη φοιά τ ό γλυκό τόν της φωνής τού νεαρού δια- βήτη, στήθηκε στο κεμαίσιαλο και γήνοσε τ ό κεφάλι. Έσάνο θρω- φονε τ ό κέλλομα μιάς τετράχρονης καρδιάς...

Ο Γιάννος έσποφε τήν πορτί και μπιε στην αλή. Τή στιγμή εκείνη έκπρόδεο τ ό φεγγάρι από τήν κορη ή τού βουνο, και τ ό φός του έβρεσε έπάνο στο πεντά- μορφο πρόσωπο της κόρης. Στά μέρια τού νεαρού κλέφτη, έφάνταξ τότε ή νέα σάν νεράδα του Ηου- κισσο. Χωρίς κ' αυτός να τ ό θέλι, έφώνασε:

— Εσύ εϊσαι ή Βασιλίη τού Άξου; Έγώ εϊ- μα ο Γιάννος τού Καλοπόου!

Σταγόνες και τρούος κατέβηε τήν κόρη. Σόν έξωτη θωος που ήταν, δέν τ ά έμασε.

— Άχ! ήρθες να σκοτίσεις τόν πατέρα μου; εϊπε... Δέν έφτανε ο πατέρας μου... Ο Μουσταφάς εϊνε ο άποος !..

Και αντί να γωθί μέσα στο σπίτι, κατέβηε τη σκάλα και έπροχώρησε πός τόν άκατωμένο Γιάν- νο, με τ ά χέρια ένωμένα, σε όμια ίσοσάσι.

— Αφήσομας! Ελεγε... Μήν τόν σκοτίσεις !.. Στο άκόλοθο φάλο θα δηγήσομε τη δρα- ματικότατη συνέγεια και τ ό τέλος της ιστορίας αυτής.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ

‘Από τ ά χρονικά της κατασκοπείας. Ένας μεγαλοφύης κατά- σκοπος του Άλλεξάνδρου στη Ρωσία. Η δράσι του. Οι φακέλλοι με τās συνθέσεις. Ο μελλομανης ταχυδρομικός υπάλληλος. Η άκακαλις του. Η λύσις τού μυστηρίου. Ο άνακτορικός χροός. Ο Τούρκος ένεργη άυτοπροσώπος. Ο Σάντ τ ά χάνει. Η σύλληψις και ε τρυφερισμός του...
Πρώ της έξοχότητός του Μ. Νασιζόνοτος στη Ρωσία έφτασε στην Πετρούπολι ός άσχηρός της άσχηρτός τού έξει Γαλλικό Θάτρου ο μουσογράφ Σάντ. Ο ξένος καλλιτέχνης δέν άφρησε να γήν γνωστός στην καλή κοινωνία της Ρωσικής πρωτεύουσας και έκαλείτο σγνά στα μέτρα τών μεγιστών και πλοσιών, όπου έκα- τέλοθε διαμορα κάποιά έργα. Συγχρόνος συνέθεε και δικά του κομμάτια, τα όποια έστειλε στίος έν Παρισίος φίλος του, πός έξπύσοιον, όπος έλεγε.

Έξείνη τήν έσοχί μεταξύ τών ύπαλλήλων τού Ρωσοικού ταχυ- δρομείου συγκατελέγηο και κάποιος μελομανης, ο όποιος έπειδι είχε άσάσως πολλά για τ ό Γάλλο μουσογράφο. Ήτοσσε με έτημοιή της συνθέσις του. Βλέποντας δέ ότι ο Γάλλος συνθέτης παρόδιθε σγνά στο ταχυδρομείο φακέλλοι με έργα του και άκούχομος από περ- φωρα ένετέλος καλλιτεχνική, δέν μπόρεσε να άνδέρει περισσότερο στον περσομό. Μιά μέρα λοιπόν τού ο καλλιτέχνης τού παρόδοσο ίδιοχομος ένα μεγάλο φακέλλο για τη Γαλλία, τον άνοιξε και κάτταξε άνασφώνοτα τ ό περιεχόμενό του. Η έκαλή του όμοσ έμαγέλοσο, όταν άντελήθη ότι ή μουσική νότες που ήσαν σημειωμένες στο γράφι δέν έλεσαν άσάστος τίποτ. Δέν ήσαν καμιά μουσική έννοια, ήσαν κρόσην μίγδην, άστανόντες και έπα- ρτες.

Τότε ο υπάλληλος, ταρμμένος από τήν άνακάλυψη αυτή, παρασιόσθηκε στον προσιόταμο του και τού έξοπολογήθη τήν πρσί του. Ο προσιόταμένος τον δέν έπέληξε για τήν ασφάνομη ένέργια του και τόν δι- έταξε να ταχυδρομήσει άμφοσο τ ό φακέλλο αφρο- σμένο για τη Γαλλία.

Ένομοταξό ο Γάλλος συνθέτης έξακολοθούσε να στέλνει φακέλλοος με συνθέσεις του στο Παρίσι. Αυτό έσπανόμοξε φομακά τον ταχυδρομικό υπάλληλο και μιά μέρα ξαναόθεξ έναν άλλον φακέλλο τού μουσο- γραφού. Μά κ' αυτή τή φοιά ή νότες ήσαν ένετέλος ά- καταόμρες, και δέν μπόρεσε να καταλάβη τίποτα από τήν μυστηριώδη αυτή μουσική.

Ο υπάλληλος ύπομάρθηκε τότε και, χωρίς να γήση καθό έπιγε και κατόργησε τ ό περιεχομό αυτό γεροός στο γενοό διεκνήθη τών ταχυδρομοίων, ο όποιος κάποιον πολλόν κάποιον κατόμφοσο να άνα- κάμψη ότι τ ά δήθεν μουσικά ένενα κομμάτια ήσαν χρησιμομογικές άναφορες πός τόν ύποκορο τών Έξοτορικών της Γαλλίας Τυλ- λεϊνάνδο, εξ μέρους τού καταστολου τού μουσοκού.

Τό περιστοιζό αυτό ένωσ γνωστό στον άότοκότορα ‘Αλίξαν- δο Α' τήν ίδια βραδιά άσφώθεε που έδινε στην αλή του έναν έπι- μοο γωρό, στον όποιο είχε προσελλήθη και ή άσχηρτός τού Γαλλικού Θάτρου, μ' έτι κεφάλις τον έν λόγω μουσογρά.

Ο Τούρκος ήθεε τίς προδοτίες νότες τού Γάλλου συνθέτου, και σε μιά στιγμή μάλιστα τού ο κατάσκοπος-μουσικός έτοιμάσταν να διεκνήθη τήν άσχηρτός, τού της έβλεε έπάνο στο άναλόγιο του και τού εϊπε :

— Μάς παΐτε, σός παρακάλο, αυτό τ ό κομμάτι !..

Ο Γάλλος συνθέτης μόλις άντίχροσε τ ά ύποια μουσικά τόν κομ- μάτια έγκόμασε και έμεινε άφροος.

Δέν έξετε κέφι, φίλε μου, τού εϊπε τότε ο Αότογράφοο. Καλά, καλά, δέν περάξω!..

Και άποκαρονήθηκε χαιρωγέλοντας.

• Τήν άλλη μέρα, κατά τ ά σημεοίον, ο διεκνήτης της άσχηρτός συνελήθη έσο τών όνάντων της άστνομιας κατά διαταγήν τού Τού- ρου και κλείσθηκε στίς φροισί της Πετρούπολεος.

Μετά μερικές έβδομάδες έγινε ή δίκη του, άπεδείχθη ή ένοχή του και έτοιμοεσθή !..

Η ΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΠΡΩΤΕΣ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ

Ο περίφημος για τή μνήμη του ‘Ιταλός Μετσο- φάντι έγνωσε 58 γλώσσες, τίς όποιες μιλούσε και καταλάβαινε όλες με τήν ίδια εύκολία. Κάποτε ο Αό- σογράφο της Αόστριας Φραγκίσκος Β' τόν δέξθηκε με άκράσια και άφοό τού έξεδήλωσε τήν άσποια του και τόν θαυμασό του, τόν έρώτησε αν είχε συναντή- σει έξαιρετική δυσκολία στην εκμάθησι τέσων γλώσσων.

— ‘Α, όχι και τόσο μεγάλη, άπάντησε ο Μετσο- φάντι. Μόνον στίς πρώτες δεκατέντε γλώσσες συνάν- τησα κάποια δυσκολία.

